

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **K., a. s.**, zastoupené JUDr. Jaroslavem Polanským, advokátem se sídlem Elišky Peškové 15, 151 31 Praha 5, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Praha**, se sídlem Washingtonova 11, 113 54 Praha 1, proti rozhodnutí ze dne 25. 2. 2005, č. j. 13480/04-21-53, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2005, č. j. 10 Ca 149/2005 - 42,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovaný **j e p o v i n e n** nahradit žalobkyni náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2856 Kč k rukám advokáta JUDr. Jaroslava Polanského do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 14. 12. 2005 zrušil Městský soud v Praze shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Celního úřadu Beroun ze dne 15. 4. 2004, č. j. R/400053/2004, jakož i samotné rozhodnutí celního úřadu. Tímto rozhodnutím celní úřad žalobkyni uložil zaplacení dluhu ve výši 215 237,42 Kč z titulu ručení za dlužníka T., spol. s r. o. (dále jen „dlužník“). Celní dluh byl dlužníkovi vyměřen na základě celního prohlášení JCD ev. č. 11772047004298 ze dne 20. 2. 1997.

Celní orgány vycházely z toho, že povinnost žalobkyně jako ručitele vznikla v souladu s ustanovením § 260l zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon. Žalobkyně se v záruční listině pro jiné operace než režim tranzitu ze dne 29. 3. 1996 zavázala zaplatit celní dluh,

který by nebyl uhrazen v zákonné lhůtě, až do částky 300 000 Kč uvedené v záruční listině; dlužník přitom neuhradil výše uvedený celní dluh včas.

V žalobě žalobkyně především namítala, že celní úřad vydal své rozhodnutí poté, co svůj ručitelský závazek splnila. Požadavek na zaplacení dlužné částky tak byl uplatněn nad rámec uvedené záruky. Částka stanovená v záruční listině upravuje maximální výši, do které se ručitel zavazuje za dlužníka plnit a která nemůže být překročena. Globální záruka se vztahuje na více operací, avšak pouze na jediný dluh (§ 256 celního zákona), a to do výše částky uvedené v záruční listině. Opačný výklad by vedl k absurdnímu závěru, a sice že ručitel by nevěděl, za jakou výši dluhu vlastně ručí, a částka uvedená v záruční listině jako nejvyšší možná by zcela ztratila svůj význam.

Městský soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí vydané v I. stupni, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud především akceptoval námitku, že žalobkyně již ze záruky v plné výši plnila, a na základě této – mezi stranami nesporné – skutečnosti správní žalobě vyhověl. Za podstatu sporu soud označil výklad pojmu „*globální zajištění celního dluhu*“ v § 256 celního zákona, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 113/1997 Sb. Jazykovým výkladem citovaného § 256 dospěl soud k závěru, že globálním zajištěním jsou souhrnně zajištěny všechny celní dluhy jednoho dlužníka, k nimž byla záruka přijata. Protože jde o institut finančního práva, není na místě rozšiřující výklad. Pokud § 257 odst. 1 písm. b) celního zákona pamatuje na situaci, kdy výše celního dluhu není známa, a musí se proto odhadnout, pak zároveň stanoví celním orgánům povinnost stanovit nejvyšší možnou výši dluhu či dluhů. Výše ručitelského závazku, k níž se vztahuje ručitelova vůle, kterou celní orgán vrchnostenským aktem přijímá, musí být mezi ručitelem a celním orgánem postavena najisto. Přitom je povinností celního orgánu dbát na to, aby každý případně vzniklý celní dluh v souvislosti s konkrétní operací či operacemi byl zajištěn odpovídajícím způsobem v dostatečné výši. Z ujednání obsaženého v záruční listině podle soudu jednoznačně vyplývá, že ručitelský závazek činí maximálně 300 000 Kč, a výklad žalovaného by znamenal, že celková výše ručení by nebyla určitá. Závazek by byl absolutně neplatný pro neurčitost a byl by v rozporu s institutem ručení vůbec. Požadoval-li tedy celní úřad úhradu přesahující částku uvedenou v záruční listině, žalobkyně jako ručitel nebyla povinna tuto částku zaplatit. Pokud jde o usnesení Ústavního soudu Pl. ÚS 54/2000, o něž se žalovaný ve svém rozhodnutí opíral, městský soud závěrem konstatoval, že stanovisko celních orgánů není totožné s výkladem Ústavního soudu.

Rozsudek městského soudu napadl žalovaný včas podanou kasační stížností opřenou o důvod nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci zpět k dalšímu řízení. Žalovaný se neztotožňuje s interpretací ustanovení § 256 a § 257 celního zákona provedenou městským soudem. Z citovaných ustanovení totiž žalovaný dovozuje dopad globální záruky na každý celní dluh, pro který byl tento způsob zajištění celním úřadem akceptován a který vznikl nebo by mohl vzniknout v budoucnu z jedné nebo několika operací, přičemž s poukazem na § 121 odst. 1 celního zákona lze operací rozumět přijetí celního prohlášení s návrhem na propuštění zboží do volného oběhu, případně podle § 121 odst. 2 celního zákona podání celního prohlášení a návrhu na propuštění zboží do celních režimů vyjmenovaných v § 133 celního zákona. Jako příklad pro více operací žalovaný používá situaci, kdy deklarant navrhne zboží nejdříve do režimu uskladňování v celním skladu a následně do režimu volný oběh; i tak však celní dluh vzniká pouze jednou.

Žalovaný sice souhlasil s tím, že z § 257 celního zákona a textu celní záruky lze dovodit zásadu jednoznačného určení výše závazku ručitele, přičemž ručitel nesmí být na pochybách ohledně výše svého ručení. Na rozdíl od městského soudu však žalovaný vztahuje tuto zásadu k vzniklému celnímu dluhu, případně k celnímu dluhu, jenž by mohl v souvislosti s dovozní operací vzniknout, tj. ke konkrétnímu celnímu dluhu spojenému s individuálně určitou dovozní operací nebo operacemi. V jednotlivých dovozních případech vztahujících se ke konkrétnímu celnímu dluhu nelze spravedlivě po ručiteli požadovat zaručení vyšší částky, než je uvedena jako nejvyšší částka v záruční listině. Pokud však součet takto individuálně vzniklých celních dluhů přesáhne nejvyšší částku uvedenou v záruční listině, je nutno konstatovat, že právní úprava takovou shodu okolností explicitně neřeší, a to zcela zřejmě z toho důvodu, že vzhledem ke smyslu právní úpravy nepřichází v souvislosti s globálním zajišťováním celního dluhu vůbec v úvahu. Závěrům městského soudu nesvědčí ani znění ustanovení § 257 odst. 1 písm. b) celního zákona, které používá pojmy „celní dluh“ i „celní dluhy“, protože upravuje výši zajištění v případech individuálního zajištění celního dluhu a současně v případech globálního či paušálního zajištění celního dluhu, u nichž po dobu zajištění zpravidla dochází k zajištění řady celních dluhů.

S odkazem na znění záruční listiny žalovaný konstatoval, že ručitel se zavazuje k zajištění jednotlivého celního dluhu nejvyšší částkou v záruční listině uvedenou. I když v případě konkrétního ručitele může v krátké době součet zajišťovaných celních dluhů přesáhnout nejvyšší zaručenou částku uvedenou v záruční listině, neznamená to automaticky, že ručitel bude muset zajištěné dluhy splnit, neboť jeho povinnost nastupuje teprve tehdy, není-li celní dluh řádně dlužníkem splněn. Jde o závazek určitý, a to pro jednotlivé případy. Závěr městského soudu, že ručení je limitováno ke všem celním dluhům téhož dlužníka, je nesprávný, protože celní orgány nemohou vědět, a ani jinak ověřit, zda vznikající celní dluh je ještě krytý existující zárukou, nebo nikoli. Pokud jde o přijetí globálního zajištění, musí se odlišit akceptace ručitele pro ručení v systému globální záruky, které má formu písemného povolení, od přijetí zajištění při konkrétním propuštění zboží do navrženého režimu. V prvním případě je vydáváno rozhodnutí o „Přijetí poskytnuté záruky“ a v druhém případě předkládá uživatel záruky „Osvědčení o záruce“, tedy nikoli záruční listinu. Předpokládá se tedy, že globální záruka bude používána i souběžně, například ve stejnou hodinu na více celních úřadech. Žalovaný dále poukázal na právní nejistotu celních orgánů při propouštění zboží do navrženého režimu, kdy by nebylo možné ověřit zajištění celního dluhu globální zárukou. Tento institut by tak ztratil svůj smysl.

Žalovaný rovněž uvedl, že námitka určitelnosti a předvídatelnosti závazků vzniklých podle vnitrostátních předpisů byla uplatněna u typově shodného případu u Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku – rozhodnutí č. 55631/00 a 55728/00. V této souvislosti žalovaný také uvedl, že celní orgány od počátku ve své většině podávaly takový výklad institutu globálního ručení, jaký je prezentován v kasační stížnosti. Upozornil také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2005, č. j. 5 Afs 206/2004 – 71, který řešil typově shodný případ, a to jak po stránce skutkové, tak i právní.

Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti navrhla kasační stížnost žalovaného zamítnout. Uvedla, že dne 29. 3. 1996 vystavila záruční listinu pro jiné operace než režim tranzitu, jíž se ve prospěch Celního úřadu Beroun zaručila za dlužníka zaplatit celní dluh, který by nebyl splněn v zákonné lhůtě, a to až do konečné částky 300 000 Kč. Tuto částku již žalobkyně zaplatila k výzvě celního úřadu ze dne 2. 6. 1997, č. j. PR-1090/97. Přesto však celní úřad vydal na základě výše zmíněné záruční listiny celkem

padesátpět rozhodnutí, kterými žalobkyni uložil povinnost zaplatit částku v celkovém souhrnu 12 499 645 Kč.

Žalobkyně se zcela ztotožnila s výkladem příslušných ustanovení celního zákona, jak jej provedl městský soud. Z pojmu globálního zajištění vyplývá, že se vztahuje na více možných dluhů dlužníka, k zajištění jehož dluhů je celní záruka vystavena, avšak s tím, že souhrn dílčích dluhů je omezen nejvyšší částkou, po kterou se ručení poskytuje a která je uvedena v záruční listině. Dále konstatovala, že výklad žalovaného by vedl k absurdním dopadům i z toho důvodu, že žalobkyně, jako banka, má povinnost vytvářet rezervy a opravné položky pro případ, že by musela z titulu ručení plnit. Při použití výkladu provedeného žalovaným by toto nebylo možné, protože by nešlo stanovit celkovou možnou částku. Žalobkyně připomněla, že se v předmětné věci jedná o výklad veřejnoprávní normy, která má být v případě nejasností vykládána ve prospěch subjektu soukromého práva, a ne naopak. Žalovaný pak provedl nepřipustný rozšiřující výklad dokonce bez opory v zákoně a v rozporu se zněním záruční listiny vystavené žalobkyní. Žalobkyně nesouhlasí ani s tvrzením žalovaného, že po něm není možno požadovat vědomost o tom, zda byla celní záruka již vyčerpána či nikoliv. Logistické obtíže státní správy podle něj nelze přesouvat na osoby soukromého práva. Za lichou žalobkyně považuje i námitku žalovaného, že měla znát výklad celních orgánů, když je zřejmé, že tato problematika byla řešena českými soudy po dlouhou dobu nejednotně. V souvislosti s argumentací žalovaného poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 Afs 206/2004 pak žalobkyně navrhla postup podle § 17 s. ř. s.

V doplnění svého vyjádření ze dne 27. 2. 2007 žalobkyně zrekapitulovala obdobné spory vedené u různých soudních instancí (včetně Ústavního soudu) a jejich výsledky a poukázala na rozkolísanost judikatury. Dále upozornila jednak na vyjádření České národní banky, jednak na stanovisko Národního výboru Mezinárodní obchodní komory v České republice, podle nějž bylo možno vykládat závazek ze záruční listiny jako zajištění každého jednotlivého celního dluhu až od účinnosti vyhlášky č. 425/1998 Sb. I z těchto listin, které si ve věci sp. zn. I. ÚS 643/06 vyžádal Ústavní soud, je zřejmá nejednotnost při posuzování a výkladu záručních listin podle celních předpisů; tyto listiny přitom podporují názor žalobkyně.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu a z důvodů uplatněných žalovaným v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Spornou výkladovou otázkou v dané věci je, zda maximální částka uvedená v záruční listině znamená konečnou výši ručení, nebo zda celková částka za všechny celní dluhy tohoto dlužníka není omezena a v záruční listině uvedená maximální výše ručení se vztahuje na každý jednotlivý celní dluh po dobu trvání záruky.

Podle § 256 celního zákona (ve znění do účinnosti zák. č. 113/1997 Sb., tj. do 1. 7. 1997) na žádost dlužníka povolí celní orgány globální zajištění celního dluhu, který vznikl nebo by mohl vzniknout z jedné nebo několika operací. Podle § 257 odst. 1 celního zákona, stanoví-li celní předpisy povinné zajištění celního dluhu, určí celní orgány toto zajištění ve výši, kterou je přesná výše příslušného celního dluhu nebo dluhů, jestliže je možno tuto výši bezpečně určit v době, kdy je zajištění požadováno, nebo celními orgány odhadnutá nejvýše možná výše příslušného celního dluhu nebo dluhů, které vznikly nebo by mohly vzniknout, v ostatních případech.

S účinností od 15. 1. 1996 vyhláška Ministerstva financí č. 8/1996 Sb. novelizovala vyhlášku č. 92/1993 Sb., vydanou k provedení některých ustanovení celního zákona, tak, že Příloha č. 25 vyhlášky č. 92/1993 Sb. předepisovala k užití vzor zvaný Záruční listina – Jiné operace než režim tranzitu (systém globální záruky), obsahující závazek uhradit celní dluh až do nejvyšší částky uvedené v záruční listině. Toto znění bylo účinné do 30. 6. 1998, kdy nabyla účinnosti nová prováděcí vyhláška č. 135/1998 Sb.

Právní otázkou nastolenou v kasační stížnosti se již Nejvyšší správní soud zabýval, a to mimo jiné v rozsudku sp. zn. 5 Afs 206/2004 (publikovaném pod č. 917/2006 Sb. NSS), kdy dospěl k názoru, že v případě globálního zajištění celního dluhu, který vznikl nebo by mohl vzniknout z jedné nebo několika operací, jde o zajištění každého celního dluhu v době trvání záruky až do výše částky uvedené v záruce.

Je však třeba, aby Nejvyšší správní soud tento svůj právní názor revidoval.

K odklonu od dosavadní judikatury Nejvyššího správního soudu může v zásadě dojít pouze postupem upraveným v § 17 odst. 1 s. ř. s., tedy tak, že rozhodující senát postoupí věc k rozhodnutí rozšířenému senátu. Rozhodnutím rozšířeného senátu ke konkrétní předložené právní otázce je pak zformulován právní názor, jež jsou všechny další senáty rozhodující v obdobných věcech povinny *pro futuro* respektovat. Nicméně aktivizace rozšířeného senátu za situace, kdy by skutečnou motivací bylo toliko formální narovnání právních názorů Nejvyššího správního soudu s názory Ústavního soudu, by zjevně neplnila smysl citovaného ustanovení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 2 Afs 180/2004 - 44, dostupný na www.nssoud.cz).

Pro posouzení předmětné věci je tak podstatné, že právní názor obsažený v rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 5 Afs 206/2004 byl zásadním způsobem zpochybněn nálezelem Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 643/06. Uvedeným nálezelem Ústavní soud zrušil jiné rozsudky Městského soudu v Praze, jimiž městský soud zamítl žaloby ve věcech skutkově shodných s věcí nyní projednávanou, a to poté, co jeho předchozí rozhodnutí zrušil Nejvyšší správní soud na základě kasačních stížností celních orgánů; tyto zrušující rozsudky Nejvyššího správního soudu (č. j. 7 Afs 29/2006 - 68 a č. j. 7 Afs 43/2006 - 66, dostupné na www.nssoud.cz), vycházely z právního názoru vyjádřeného právě v rozsudku sp. zn. 5 Afs 206/2004. Postup podle § 17 odst. 1 s. ř. s. tak není na místě.

Ústavní soud v nálezu sp. zn. I. ÚS 643/06 především připomněl, že ručení bank za celní dluh je tradičním veřejnoprávním institutem. Konstatoval, že spolupracuje-li osoba s orgánem veřejné moci při tvorbě správního aktu, nelze od ní očekávat vyšší stupeň obezřetnosti než od orgánu veřejné moci samotné. Pochybí-li soukromá osoba při této činnosti neúmyslně anebo není-li prokázáno zanedbání její pečlivosti, má být věc posouzena tak, jako by pochybil orgán veřejné moci sám. S odkazem na svou setrvalou judikaturu rovněž konstatoval, že při ukládání a vymáhání daní dle zákona (čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod), tedy při faktickém odnětí části nabytého vlastnictví, jsou orgány veřejné moci povinny ve smyslu čl. 4 odst. 4 Listiny šetřit podstatu a smysl základních práv a svobod – tedy v případě pochybností postupovat mírněji (*in dubio mitius*). Ústavní soud zdůraznil, že předmětná právní úprava byla zcela nepřehledná, což mělo, s ohledem na vztah kvality zákona představujícího zásah do vlastnictví k jeho výkladu, nutit orgány veřejné moci k výkladové umírněnosti, která by více šetřila základní právo žalobkyně. Celní zákon a prováděcí vyhláška (č. 92/1993 Sb.) byly před datem 1. 7. 1998 podle tohoto nálezu nejasné.

Ústavní soud konkrétně uvedl: „*Pro posouzení věci je důležité důsledně rozlišovat jednotlivé časové úseky, vymezené platností té které právní úpravy globálního zajištění celního dluhu (viz bod 55 a násl. nálezu). Stěžovatelka nepochybně musela počítat s možností opakovaného plnění teprve až po přijetí vyhlášky č. 135/1998 Sb. Ani novela celního zákona č. 113/1997 Sb. totiž jasné vodítko nedala. Rozlišování mezi užíváním gramatických tvarů „dluh“ a „dluhy“ takovým vodítkem není, již jen proto, že samy celní úřady používají slovo „dluh“ pro označení souhrnu celních dluhů (srov. body 18 a 36 nálezu), resp. tvar „dluh“ v praxi slouží k označení celé skupiny pohledávek. Ministerstvo financí ČR uvedlo do právního řádu pojmy globální, paušální a individuální záruka (s účinností od 15. 1. 1996), na základě celního zákona, který (bez dalšího) zmiňoval možnost globálního zajištění celního dluhu (§ 256) a (pouze) umožňoval upravit prováděcí vyhláškou podmínky paušálního zajištění (§ 257 odst. 3). Chtělo-li ministerstvo měnit dosavadní stav (a praxi), mělo povinnost zřetelně tento záměr promítnout do textu vyhlášky.*“

V souzené věci se pak jedná o záruční listinu ze stejného období, jaké bylo předmětem rozhodování Ústavního soudu (viz výše).

Ústavní soud tedy došel k názoru, že výklad uplatněný žalovaným „*zasáhl do stěžovatelčina práva vlastnit majetek (čl. 11 odst. 1 Listiny), neboť byla nucena zaplatit z titulu ručení více, než mohla v době vystavení záruky s ohledem na znění tehdy platných právních předpisů a tehdejší praxi důvodně očekávat. Snaha státu maximalizovat fiskální výnosy je legitimní a ústavním pořádkem aprobovaná, avšak musí respektovat předem jasně daný zákonný rámec, jinak dochází k ústavně neaprobovatelnému zásahu do vlastnického práva v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny. Veřejná moc nemůže využívat nejasnost právní úpravy, kterou sama vyvolala.*“

Pokud jde o rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, na něž žalovaný rovněž poukazoval, jejichž aplikovatelnost v daném případě však žalobkyně zpochybňovala, Ústavní soud v citovaném nálezu zejména poukázal na to, že Evropský soud pro lidská práva v rozhodnutích o nepřijatelnosti stížností č. 55631/00 a 55728/00 pro zjevnou nepodloženost („*manifestly illfounded*“, „*manifestement mal fondée*“ – srov. čl. 35 odst. 3 Úmluvy) „*jasně konstatoval, že mu: nepřísluší zkoumat skutkové nebo právní omyly, jichž se měly dopustit vnitrostátní soudy, s tou výjimkou ...pokud by mohly zasáhnout do práv a svobod chráněných Úmluvou, nebo že: má pouze omezenou pravomoc přezkoumávat dodržování vnitrostátního práva*“. Jinými slovy, uvedená rozhodnutí o nepřijatelnosti nejsou pro dané řízení relevantní; Evropský soud pro lidská práva jimi zákonnost rozhodnutí celních orgánů nijak nepotvrdil (ani nevyvrátil), ale „pouze“ konstatoval, že otázka, který ze dvou konkurujících si výkladů institutu globální celní záruky byl správný, je otázkou vnitrostátního práva, přičemž z dostupných skutečností vyplynulo, že ani aplikace stěžovateli napadnutého výkladu zjevně nepředstavovala zásah do práv stěžovatelů zaručených Úmluvou, resp. čl. 1 odst. 1 Protokolu k Úmluvě. K interpretaci vnitrostátního práva jsou pak podle Evropského soudu pro lidská práva povolány především soudy vnitrostátní.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že napadený rozsudek městského soudu plně odpovídá závěrům Ústavního soudu. Jestliže Ústavní soud v některém ze svých rozhodnutí zformuluje ústavně konformní výklad právního předpisu, je nutno tento výklad respektovat i v ostatních právně a skutkově obdobných případech, byť se jedná o procesně samostatná řízení; pro takové případy představuje judikatura Ústavního soudu závazné interpretační vodítko. Opačný výklad by představoval logickou chybu, jelikož vázanost výkladem norem nadzákonné (ústavní) síly musí být pro soud při aplikaci jednoduchého práva určující.

K odchylce od judikatury Ústavního soudu by mohl obecný soud přistoupit pouze ve výjimečných a racionálně odůvodněných případech, a to např. tehdy, pokud by došlo ke změně právní úpravy; tato judikatura by byla vnitřně nesourodá a nepředstavovala by proto tzv. ustálenou (konstantní) judikaturu; nevypovídala by se dostatečně se všemi možnými a uplatněnými zásadními argumentačními pozicemi a zároveň by bylo z obsahu takového rozhodnutí a z konkrétních okolností věci patrné, že k tomuto nevypovídání nedošlo záměrně, nýbrž v důsledku opomenutí; anebo by došlo k zásadní změně společenských či ekonomických poměrů, což by obecný soud ve svém rozhodnutí přesvědčivě odůvodnil. O takovou situaci se však v daném případě nejedná.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud připomíná, že rozhodnutí Ústavního soudu jsou coby interpretační vodítka závazná při rozhodování ve skutkově a právně obdobných věcech nejen pro orgány moci soudní, ale i pro orgány moci výkonné, mezi něž patří i žalovaný. Tato skutečnost plyne z článku 2 odst. 2 Ústavy, podle něž státní moc lze uplatňovat jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon. Jelikož správní orgány jsou vázány zákonem, tím spíše jsou vázány i ústavními předpisy. Žalovaný tedy musí výše nastíněný výklad Ústavního soudu respektovat ve svém dalším postupu v dané věci.

Ze všech výše uvedených důvodů neshledal Nejvyšší správní soud námitky žalovaného důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí zdejší soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), kasační stížnost žalovaného jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1, 2 (§ 120) s. ř. s. Žalovaný ve věci nebyl úspěšný, a na náhradu nákladů řízení proto nemá právo. Naopak žalobkyně měla ve věci úspěch, a má proto právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobkyně je zastoupena advokátem a podala vyjádření ke kasační stížnosti (to, že vyjádření bylo podáno v několika dokumentech, nemění nic na skutečnosti, že se jedná o jeden úkon právní služby). Soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení, která spočívá v odměně za jeden úkon právní služby v částce 2100 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů] a v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Protože zvolený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně, vypočtená podle § 37 písm. a) a § 47 odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty, činí 456 Kč. Celkem je tedy žalovaný povinen uhradit žalobkyni 2856 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. října 2007

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu